

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 188.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

utilitate sua inferiores esse censet. Illa res mundo sublimiores ante oculos sibi proponit: hæc terrenas somniat. Illa diuinam & præclarā gloriam expetit: hæc intercunctis cupiditate flagrat.

κείας ἐτελείας. ἢ μὲν τὸ ὑψηλὸν φαντάζεται. ἢ δὲ τὰ ἐπίγεια ὀνειροπωλεῖ. ἢ μὲν τὸ θεῖον καὶ ἀοιδίμον κλέος ποθεῖ. ἢ δὲ τὸ σαρκωδὴς δόξης ἐρα.

Eidem. 187.

Τῷ αὐτῷ. ρπζ.

Φρόνημα & φρόνησις haud eandē significationem habēt. Illud enim elationem, hæc prudentiam significat. Illud superbiam, hæc temperantiā. Illud aduersus alios impetum facere: hæc nihil eorum, quæ decet, prætermittere. Illud denique eos, qui virtutum ornamentis præditi sunt, ornatu spoliat: hæc autem inferiores etiam exornat. Ac propterea illud odio, hæc laudi atque admirationi est. Illud omnium voce laceratur: hæc prædicatione effertur. Quæ cū ita sint, ut φρόνησις, hoc est prudentiam excolas, φρόνημα autem, id est elationē atque impetum aduersus proximos radicētis euellas, enitere.

Οὐ ταυτὸν φρόνημα καὶ φρόνησις. τὸ μὲν γὰρ ἔπαρμα δηλοῖ. ἢ δὲ, σωφροσύνη. τὸ μὲν, ὑψηλότητα. ἢ δὲ, σωφροσύνη. τὸ μὲν, τὸ κατὰ τὴν πέλας ἐπιφύεσθαι. ἢ δὲ, τὸ μηδὲν τῆς ἀρετῆς παρορθεῖν. καὶ τὸ μὲν, τὸς ὑψηλοῦς ἀρετῆς κεκοσμημένους ἀποκοσμεῖ. ἢ δὲ, καὶ τὸς ἡπίονας κοσμεῖ. διὸ καὶ τὸ μὲν μισεῖται. ἢ δὲ, θαυμάζεται. τὸ μὲν ἀποκηρύσσεται. ἢ δὲ, ἀνακηρύσσεται. τὸ μὲν φρόνησιν τοῖσι, τὰ τετὰ τὸ κατὰ τῆς πλησίον ἐπιφύεσθαι. αὐτῶν ἀναπαύσασθαι πειράσθαι.

Eidem. 188.

Τῷ αὐτῷ. ρπθ.

Equidem ipse humilitatem ab animo magno & excelsō, superbiam autem à vili & abiecto proficisci existimo. Atque hoc confirmant, Deo charus Abrahā, & Pharisæus. Etenim ille diuino colloquio fruēs, terram sese ac cinerem appellabat: hic autem, etiā à nemine commotus efferebatur, animūque arrogantem gerebat, ac seipsum vniuerso orbi anteferre conabatur.

Ἐγὼ μὲν ἀπὸ μεγαλοφύνης καὶ ἐξ ἐπινομήκεως ψυχῆς τίθεισθαι ἡρώμεν τὴν ταπεινοφροσύνην, ἀπὸ δὲ ἐυπέλης καὶ φαυλοτάτης τὴν ὑψηλότητα. καὶ τὸ ἐξυψώνεται, ὅτε θεοφιλὴς Ἀβραάμ, καὶ ὁ φαρισαῖος. ὁ μὲν γὰρ θείας ἀπολαύων ὀμιλίας, γινώσκει καὶ ἀποδοῖν αὐτὸν σκέλει. ὁ δὲ μηδὲ ὡς ἄσκηστος, ἐπήρετο, καὶ μέγα ἐφρόνει, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης αὐτὸν πρὸςθεῖναι ἐπιχειρεῖ.

Zosimo Presbytero. 189.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. ρπθ.

Eum, qui docere aggreditur, facere oportet, atque ita loqui. Qui autem non facit, cum ne verba quidem facere conuenit. Prior enim inter summos collocabitur: posterior autem non modò pœnas illic dabit, sed etiam ridiculum hic sese præbebit. Cauillorū enim ac sannarum materia auditoribus erit. Quamobrem aut facientē

Τὸν μὲν διδάσκειν ἐπιχειροῦντα, πρῶτον γὰρ, καὶ ἔπειτα φράζειν. τὸ δὲ μὴ φράσσοντα, ἐξ ἧς φράζειν ἀχρηστῶς. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος εἰς τὰς κορυφαίας τὰς τεταύξεται. ὁ δὲ δεύτερος ἢ μόνον δικὰς σκεῖσε δάσκει, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ γέλωτα ἐφλήσκει. καμφοδίας γὰρ ὑψηλότησι τοῖς ἀκραταῖς γινώσκειται. καὶ τοιγαροῦν